

Understøttelse, fordi han mente, at der ikke lærtes Andet end Bragejnat, naar man berøvede Biby Høiskole den tidligere Understøttelse, og naar man nu berøver den denne Understøttelse og naar man, som i sin Tid, kastede et Hundrede Kroner foragtelig til de Høiskoler, som man ikke syntes om, som f. Ex. til Gjedved og Emdrupborg Høiskoler. Alle disse Vilkaarligheder, dels ved at undlade at give Understøttelse og dels ved at give en aldeles mærkværdig ringe Sum, maa efter hele den Stilling, som Rigsdagen har indtaget til denne Bevilling, anses for lige uberettigede. Hvad angaar den Bemærkning, som er indført i den nævnte Betænkning „at virke til Gavn for Befolkningen“ eller hvorledes det nu er, der staar — jeg skal ikke trætte Thinget med at oplæse selve Ordene —, hvorledes vil da den høitærede Minister være i Stand til at kunne skjønne om, hvorvidt Skolen virker til Gavn for Befolkningen? Det er fastslaaet gennem Thinget her, at der intet Tilsyn skal være; det Enefte der bliver tilbage af Tilsynet er den bekendte Bistandsmand. Ministeren har ikke noget Tilsyn, som han tidligere havde gennem Provst og Skoledirektionen, eller i hvert Fald gennem Provsterne, Ministeren har ikke Tilsyn gennem særlige Tilsynsmænd, men Ministeren har kun en Bistandsmand, en Mand som skal bistaa ved Uddelingen af Understøttelserne. Det er ogsaa det høie Thing noksom bekendt efter den Forhandling, som førtes om dette Spørgsmaal, og det er aldeles klart af Thinget hævdet, at man ikke vilde have en saadan Indblanding, men at det maatte være Befolkningens Sag, hvilke Skoler de ville benytte, og skulde man tænke paa at bedømme, hvorvidt en Skole virker til Gavn, maatte det være ved Oplysninger fra Skolens Elever og dem, der søge Skolen og kjende den, men man kan ikke søge Oplysninger om, hvorvidt f. Ex. Biby Høiskole virker til Gavn i, hvad der sker paa et politisk Møde i Voldby, naar man ikke paa nogen Maade kan paavise, at det staar i fjerneste Sammenhæng med Undervisningen paa Skolen. Mine Udtalelser paa dette Møde skal jeg slet ikke komme ind paa, men det vil jo være let at paavise Tilfælde, hvor Ministeren ikke har grebet ind; man har f. Ex. set at en Digter, som har opnaaet en Understøttelse af Rigsdagen, en Digtergage, nemlig

Drachmann, i særdeles anerkjendende Udtryk har besunget Kommunarberne, der bleve studte paa Sartory Sletterne, og som i ligesaa herommelige Udtryk har omtalt Londons Socialister, der har der ikke været Noget i Veien for, at man har kunnet bevilge Statsunderstøttelse, og jeg skal ikke nævne den saa meget omtalte Professor, der kunde være Medredaktør af et Blad, der angreb baade Religionen og alle andre bestaaende Samfundsforhold, saa Berettigelsen ligeoverfor mig bliver sikkert meget svag. Min Paastand gaar ikke ud paa Andet end en Anerkjendelse af, at der ogsaa blandt dem, der kæmpe som Nihilister, er Mænd, som man maa betegne som forøvrigt hæderlige Mænd, og denne Paastand tager jeg ikke tilbage, saa længe man kan paavise Mænd, som have maattet beklæde Galgen, af den Art, som hidtil have beklædt den i Rusland. En Mand, forøvrigt en Høiremand, har bestrevet mig en af dem, som han personlig kjendte og har haft megen Omgang med. Han siger blandt Andet dette. Det er en Mand, som det vil være umuligt for at sige en Usandhed. Det er en Mand, som jeg har Agtelse for i enhver Henseende. Saaledes staar jeg ogsaa overfor de Mænd. Jeg er enig med det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) i, at de Midler, som ere anvendte af Nihilisterne, maa man grue for, og jeg tror snarere, at de til en Tid kunne føre Sagen tilbage end fremad; men hvorledes det gaar eller ikke gaar, maa den høitærede Minister finde sig i, at Nihilisterne ere hans Brødre, selv om det ogsaa er forvildede Brødre. At denne Fremgangsmaade er bleven anvendt lige overfor Høiskolerne her i Landet, skal jeg ikke forundre mig over; men jeg skal blot notere, at den staar i en mærkværdig nær Sammenhæng med de Raad, der er bleve givne af visse Høireblade her i Landet, idet Blade som Grenaa Avis og Syllandsposten osv., saavidt jeg kan skjønne, aldeles har lagt Ministeren hans Udtryk i Munden, tilligemed at de have tilraadet Ministeren at bruge en saadan Fremgangsmaade. Det forekommer mig temmelig mærkværdigt, at man netop i denne Tid kan have saadanne temmelig selvbestaltede Domstole, som gennem Høirebladene kunne diktere, hvad det skal være. Men for øvrigt, det har maasse ikke nogen Indflydelse paa den høitærede Minister; men jeg maa atter